Bibel och Bekännelse

Nr 4 2021 – årgång 35. Lutherska Bekännelsekyrkans tidning

© DEPOSITPHOTOS

BIBEL OCH BEKÄNNELSE
Tidning för Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige. Utkommer med 4 nummer om året.
Redaktör: Ingvar Adriansson.
e-mail: in.adriansson@bredband.net
Redaktionssekreterare: Birgitta Erlandsson,
e-mail: bordinerlandsson@gmail.com
I gemensam nordisk redaktion även Kjell Petter Bakken (layout), Tor Jakob Welde (Norge); Hans Ahlskog, Ola Österbacka (Finland).

Redaktionens adress:
Bibel och Bekännelse, c/o Adriansson, Sländvägen 10, 33135 Värnamo,
Expedition: Eivor och Kerstin Waljö, Märta Ljungbergsv. 55, 341 35 Ljungby,
e-mail: ekwaljo@gmail.com
Internet: www.bekannelse.se

Prenumerationsavgift 180 kr per år och gåvor till tidningen: LBKs bankgiro 306-7345. Från utlandet: IBAN: SE 07 9500 0099 6042 0227 3365. BIC: NDEASESS. Ange "pren." resp. "gåva till BoB" samt namn och adress.
Överföring till LBK 9960 4202273365.
Swish 1232643161.

LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKAN (LBK)

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 20 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

Barnet och barnen

I julens centrum finns ett barn. Ett mycket ovanligt barn: den Högstes Son, Gud själv. Att han ville komma i mänsklig gestalt och låta sig födas av en kvinna är det största under som mänskligheten skådat.

Jesus hade ett särskilt förhållande till barn. När hans lärjungar frågade vem som är störst, kallade han på ett barn och sa: "Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket. Den som ödmjukar sig som det här barnet, han är den störste i himmelriket. Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn tar emot mig" (Matt 18:3–5).

Barnen är de svagaste i vårt samhälle. De är beroende av hjälp. Det är märkligt, med vårt tänkesätt, att de skulle vara de största. Men ännu märkligare är att Jesus låter sig födas som ett sådant svagt barn.

Alla högre skapade varelser tar hand om sin avkomma och offrar sig för den. Att vara en mor har av hävd betraktats som kvinnans viktigaste och största uppgift, även om vi också måste komma ihåg att många kvinnor som inte själva kunnat få barn gjort stora insatser.

Människan av vår tid är annorlunda. Hon ser i första hand till sin egen ställning. Om barn försvårar karriären måste de vika, vid behov genom att de dödas redan innan de föds.

Hur skulle vår värld ha sett ut om Maria hade tänkt på sig själv?

För det första borde hon inte alls ha tagit emot barnet. Hon drabbades ju av den stora skammen att föda ett barn som inte hade en känd far.

Hon skulle inte ha gett sig iväg på en lång och farofylld resa just när hon skulle föda. Men hon visste att hon skulle föda Messias, och det var allmänt känt att han skulle födas i Betlehem. Inget kunde hindra att Skriften skulle uppfyllas, inte ens att hon måste uppleva stora strapatser.

Marias man Josef ömmade också för barnet. Han visste att han hade ansvaret. Det var till honom som ängeln talade: Ta med dig barnet och dess mor och fly till Egypten! Han visste att också han skulle drabbas av hån och smutskastning, det som vi i vår tid kallar mobbning.

Hur tar vi hand om våra barn? Är det viktigaste för oss att våra barn har det bra – eller att vi förverkligar oss själva, och "blir något" som anses högt och fint?

Om vi vill det bästa för våra barn finns inget högre mål än att lära dem känna barnet i krubban, Jesus. Låt honom inte skymmas av vår tids snedvridna julfirande med materialism och nyhedendom.

Och framför allt: låt oss tillsammans, om vi sedan firar jul i familjens gemenskap eller ensamma, ge krubbans barn vår hyllning!

Du Herre, som har allting gjort, vars välde är så högt och stort,
du ligger nu på hö och strå. Hur har du dig förnedrat så?
Ack, Herre Jesus, hör min röst: gör dig en bädd uti mitt bröst,
uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro!

En stilla adventstid, en fröjdefull julhögtid och ett välsignat nytt år i Jesu namn!

Ola Österbacka

Se, din kung kommer till dig

Andakt över Matteus 21:1–9

Advent betyder ”ankomst”. Närmare bestämt avses Frälsarens ankomst. Framför allt betyder advent att Guds Son kommer i kött och blod. De troende i Gamla testamentet väntade på den utlovade Frälsaren tills han kom för lite mer än 2000 år sedan. Det var den långa adventstiden i Gamla testamentet. Nu efter att Frälsaren har kommit firar vi advent till minne av adventstiden innan han kom. Så kommer julen, som vi firar till minne av hans första advent. Samtidigt tänker vi på hans andra advent. Jesus kommer tillbaka synligt på den sista dagen.

Utöver dessa två synliga ankomster finns en tredje ankomst. Mellan sin första och sin andra ankomst kommer Jesus till oss på ett osynligt sätt. Han kommer i ord och sakrament. Han kommer för att göra oss saliga. Han kommer för att ge oss glädje över att han kom den första gången, så att vi kan glädja oss över att han kommer tillbaka den sista dagen. Samma syfte har han med att komma till oss nu i början av kyrkoåret. Vi har ett gammalt kyrkoår bakom oss och inleder ett nytt. Vår Frälsare ger oss en glädjefylld början. Han kommer åter till oss.

”Säg till dottern Sion: Se, din kung kommer till dig.” Sions dotter är den kristna församlingen. Budskapet gäller alltså dig som är Guds barn. Din kung kommer till dig. Hur beskrivs då din kung i texten?

Det är en hög och mäktig kung. Först hör vi:

När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget, sände Jesus i väg två lärjungar och sade till dem: ”Gå in i byn där framför er. Där ska ni genast finna en åsna som står bunden med ett föl bredvid sig. Ta loss dem och led dem till mig. Och om någon säger något till er, ska ni svara: Herren behöver dem. Och han ska strax skicka i väg dem.” Detta hände för att det som var sagt genom profeten skulle uppfyllas.

Här beskrivs kungens stora höghet och makt. Han ser verkligen inte så mäktig ut, denne Jesus från Nasaret, timmermannens son. Snarare tvärtom. Likväl vet han vad som finns i byn Betfage som ligger framför honom. Och han kan säga till lärjungarna: ”Gå in i byn … Där ska ni genast finna …” Han vet vad människorna där kommer att säga och att de kommer att låta lärjungarna ta med sig åsnan och fölet när de hör Herrens ord: ”Herren behöver dem.” Denna kungamakt visar sig här också i det som hans ord verkar. Vi ser att psalmisten har rätt när han säger om Herren: ”Han sade och det blev till, han befallde och det stod där.” Det är en allsmäktig vilja i hans ord. Allt måste lyda honom. Han styr och leder allt som han vill, så som han finner för gott.

Kungen som kommer är hög och mäktig. Samtidigt är han låg och förnedrad. Också det ser vi i texten:

Säg till dottern Sion: Se, din kung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna, på en arbetsåsnas föl.

Han rider på ett åsneföl. Djuret är inte ens hans. Han som äger allt, har lånat en åsna. Han ägde ingenting i hela världen. Han hade ingen kudde att vila sitt huvud på. Han hade inga fina kläder så att han kunde likna de världsliga kungarna. Han var fattig och han kommer in i staden i sin yttersta fattigdom.

Han kommer till oss milt och vänligt. Han kommer till oss i nåd.

Han kommer till oss med ett glädjebudskap: ”Se, din kung kommer till dig. Mild är han.” Hur kan han komma till oss milt och vänligt? Just för att han förnedrade sig och gjorde sig fattig. Han kommer ridande in i Jerusalem för att dö på ett kors för oss. Just därför kommer han nu inte för att döma oss. Han kommer inte i vrede. Vreden över synden har han stillat. Han har gjort upp med synden då han förnedrade sig för oss. Så kommer han nu milt och vänligt. Han kommer med nåd.

Därför har vi all orsak att glädja oss över att han kommer. Han använder sin makt till vår förmån. Han sörjer för både kropp och själ. Han ser in i framtiden. Han vet mycket väl hur han ska sörja för att vi ska få allt vi behöver. Han vet vilka medel han ska använda. Han vet om alla faror som kan möta oss. Han vet hur han ska bevara och leda oss på en trygg väg. Ingenting kan riva dig bort från hans allsmäktiga hand.

Han sörjer för själen. Han sörjer för det andliga goda som själen behöver för att vara glad. Det är sådant som förlåtelse, rättfärdighet, frid. Kan du vara glad när du har världens rikedom och dess goda, men likväl måste ha ångest inför Gud och hans fördömelse? Bara den kan vara glad som har förlåtelse, rättfärdighet och frid. Dessa goda ting har vår kung vunnit för oss med sitt blod. Straffet lades på honom för att vi skulle få frid. Han som inte visste av någon synd har Gud gjort till synd för oss, så att vi i honom skulle få Guds rättfärdighet. I honom har vi förlåtelsen.

”Se, din kung kommer till dig.” Nu kommer han till dig i början av ännu ett nytt kyrkoår. Det vill han fortsätta med resten av ditt liv här på jorden. ”Säg till dottern Sion: Se, din kung kommer till dig.” Gäller det bara för i dag? Eller bara för i morgon? Eller bara för några dagar? Nej, din milda och nådiga kung är med dig alla dagar till världens slut. Dag för dag vill han komma och glädja oss. Och för att hans nådiga vilja ska ske, ska det goda budskapet ständigt förkunnas för oss. Säg till dottern Sion: Han kommer till oss i sitt ord.

Han kommer till oss milt och vänligt. Han kommer med nåd. Han förlåter oss dagligen alla synder. Gud tillräknar oss inte vår synd, för hans Sons blod renar oss från all synd. Därför fruktar vi inte hans andra synliga ankomst även om han då kommer i sin härlighet för att döma levande och döda. Vi vet att det är vår Frälsare som kommer. Han har fullgjort reningen för våra synder. Den som hör hans ord och tror på honom som har sänt honom kommer inte under domen, utan har övergått från döden till livet. Andra gången kommer han inte för att döma oss för våra synder. Han kommer för att frälsa oss som väntar på honom. Amen.

David Edvardsen

Hieronymus julbön

Varje gång jag blickar mot Betlehem har mitt hjärta ett ljuvt samtal med Jesusbarnet. Jag säger: Ack, Herre Jesus, så du fryser och darrar, så hårt du ligger för min salighets skull! Hur ska jag kunna gengälda det? Då tycks det mig som om Jesusbarnet svarar: Käre Hieronymus, jag önskar ingenting. Jag kommer att vara ännu mer utblottad i Getsemane och på det heliga korset. Jag säger vidare: Kära Jesusbarn, jag måste få ge dig något, jag vill ge dig alla mina pengar. Barnet svarar: Himmel och jord tillhör mig redan. Jag behöver ingenting, ge pengarna till de fattiga så vill jag se det som om de hade getts till mig. Jag fortsätter och säger: Kära Jesusbarn, det gör jag gärna, men jag måste också ge dig själv något, annars kommer jag att dö av smärta. Det lilla barnet svarar: Käre Hieronymus, eftersom du är så frikostig ska jag säga vad du ska ge mig: Ge mig dina synder, ditt dåliga samvete och din förtappelse. Jag svarar: Vad ska du göra med dem? Jesus svarar mig: Jag vill ta dem på mina skuldror och bära dem så att du inte själv behöver bära dem. De ska vara min härlighet och mitt herradöme. Profeten Jesaja har förutsagt att jag ska bära och ta bort alla dina brister.

Kyrkofadern Hieronymus (ca 347-420) var mest känd som översättare av Bibeln från hebreiska och grekiska till latin (Versio Vulgata).

Lukas tog inte miste

Arkeologen Sir William Ramsays (1851–1939) upptäckt

”*Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. Detta var den första skattskrivningen, och den hölls när Quirinius styrde i Syrien.*” Läkaren Lukas, som skrev dessa ord som är så berömda, flätar mycket ofta in detaljer om historia, samhälle och geografi, både i Lukasevangeliet och i Apostlagärningarna (Apg). Och han understryker hur pålitligt budskapet är (Luk 1:1–4).

Men på 1800-talet hävdade många inflytelserika bibelforskare att det vimlar av fel i dessa två skrifter, och också annars i Bibeln. Den tyske bibelkritikern Ferdinand C Baur (1792–1860) och hans efterföljare – ”den yngre Tübingerskolan” – påstod att både Lukasevangeliet och Apg hade skrivits mycket sent, långt in på 100-talet e Kr. Därmed kunde de ju inte vara författade av Paulus’ medarbetare Lukas. Enligt nya teorier var den *historiske* Jesus från Nasaret helt annorlunda än NT:s och kyrkans Jesus. Det mesta av det som de fyra evangelisterna berättar var bara uppdiktat, menade man. Detta var mytiska texter och därför inte användbara som historiska källor.

Den duktige unge studenten William Ramsay, född och uppvuxen i Aberdeen, Skottland, hade ett särskilt intresse för antikens historia och arkeologi. Under en vistelse vid universitetet i Tübingen blev han mycket påverkad av den bibelkritiska tankegången som rådde där. De moderna teorierna om Bibeln verkade mycket kloka och överbevisande, tyckte han.

År 1880 fick han ett stipendium från universitetet i Oxford för att göra forskningsresor i Grekland och Turkiet. Han ville försöka lokalisera gamla städer från kristendomens tidigaste historia. Med sig hade han några dåliga kartor och Bibeln. Apostlagärningarna berättar ju om en lång rad städer och platser som Paulus besökte på sina missionsresor, men ingen

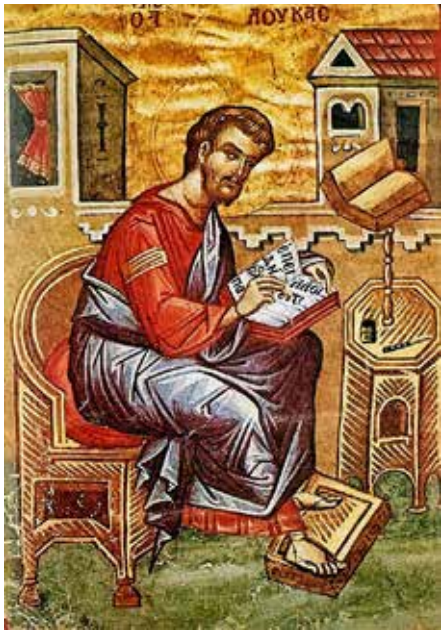

visste längre var alla dessa platser låg. Ramsay gick ut från att bokens upplysningar om geografi och annat ofta var otillförlitliga, något som han säkert med lätthet skulle klara att påvisa. Efter hand som han gjorde arkeologiska undersökningar runt om möttes han emellertid av en stor överraskning: ”Men snart fann jag mig ofta i kontakt med denna skrift (Apg) som en auktoritet i Mindre Asiens topografi, historia och samhälle. Gradvis gick det upp för mig att berättelsen även i de olika små detaljerna visade sig vara makalöst sanningsenlig. Lukas är en historiker av första klass; denna författare borde få sin plats tillsammans med de allra största historikerna.”

Några få exempel:

I Apg 17:6 berättar Lukas om en händelse i staden Tessalonike: ”När de inte fann dem, drog de med sig Jason och några andra bröder till *stadens styrande*” (grek: *politarchas*). Detta uttryck, ”politarkerna”, förekommer märkligt nog ingen annanstans i den antika litteraturen. Men då William Ramsay forskade och letade i Tessalonike fann han faktiskt fem inskriptioner med just detta ord. Det var bevis på att denna sällsynta beteckning var den som hade varit vanlig där i staden. Lukas var alltså mycket noggrann och korrekt.

I Apg 28 berättar han om att Paulus lider skeppsbrott vid Maltas kust och vänligt tas emot av Publius, ”stormannen på ön” (v 7). Denna speciella stormanstitel var forskare länge skeptiska till. Den måste vara historiskt fel. Men så gjordes nya upptäckter på ön, flera inskriptioner med just det uttrycket.

I Apg 14:1–7 berättar Lukas om att Paulus och Silas flyr från staden Ikonium, där man ville stena dem, ”till städerna Lystra och Derbe i Lykaonien och trakten däromkring”. Men: forskarna visste ju att *också Ikonium* tillhörde regionen Lykaonien. Så här måste visst författaren av Apg ha missförstått något. Men så fann William Ramsay ett monument av sten med en inskription som berättade att staden Ikonium vid den tidpunkten tillhörde *Frygien*, inte Lykaonien. Och senare arkeologiska fynd har bekräftat detta. Under perioden 37–73 e Kr var Ikonium en del av regionen Frygien, just vid den tiden när Paulus och hans sällskap reste runt i de trakterna.

För bibeltroende kristna kommer inte denna noggrannhet som någon stor överraskning. Vi tror att Bibelns författare var ledda av den helige Ande i det de skrev, och Gud gjorde inga fel. Så oavsett vad diverse skeptiska forskare kan tänkas hävda litar vi på Guds heliga ord. Likväl är det ju betydelsefullt att arkeologer som Ramsay och andra har gjort talrika fynd som visar att de bibliska skrifterna är mycket trovärdiga, och att många av bibelkritikens påståenden om fel i Bibeln inte är vattentäta.

Efter många år av arkeologisk forskning hade William Ramsay blivit en ledande expert på Mindre asiens historia och Nya testamentet. Han gav ut en lång rad böcker, bland annat om Paulus resor och om de sju församlingarna i Uppenbarelseboken. Han blev utnämnd till hedersdoktor vid många universitet, och år 1906 blev han adlad av Englands kung Edvard VII. Men i bibelkritiska forskningsmiljöer runt om fick Sir William Ramsay likväl ingen hög stjärna. Nya testamentets trovärdighet var inget man trots allt kunde acceptera.

Den förstklassiga historikern Lukas och de andra inspirerade nytestamentliga författarna tog inte fel, inte heller när det gäller upplysningarna om vår Frälsare Jesu födelse i Betlehem.

I vår tid kan vi ibland höra folk påstå t ex att julevangeliets upplysning om att skattskrivningen som ”hölls när Quirinius styrde i Syrien” är problematisk. För enligt den judiske historikern Josefus ägde en skattskrivning i Judeen rum år 6 e Kr, och från andra källor är det känt att Quirinius var kejserlig legat i Syrien då (år 6–9 e Kr). Menar Lukas då verkligen att Jesus föddes så sent? Vi vet att kung Herodes den store vid den tidpunkten hade varit död i många år, och enligt evangelisten Matteus var ju just denne kung i livet då Jesus föddes! Så därför måste väl antingen Lukas eller Matteus ha tagit fel? Men: Lägg märke till hur noggrant och exakt Lukas uttrycker sig: ”Detta var den *första* skattskrivningen och den hölls när …” Det hölls alltså mer än en. I Apg 5:37 nämner Lukas en annan, senare skattskrivning. Och Quirinius har faktiskt också varit kejsarens representant i Syrien i två olika perioder. Den romerska historieskrivaren Tacitus berättar att Quirinius redan år 12 f Kr utsågs till konsul över Syrien, innan han år 7 f Kr utnämndes till kejserlig legat. Senare, efter en paus, var han tillbaka i Syrien i samma ställning från år 6 e Kr. (Se Seth Erlandsson: *Vem är han? Den verklige Jesus från Nasaret*, s 13–14.)

Tor Jakob Welde

Biblicums julerbjudanden

Biblicum erbjuder inför julen ett mångsidigt paket med fördjupning, andakter, en ny barnbok och undervisning om det kristna livet.

Köp minst tre olika av nedannämnda titlar och du får på köpet en samling predikningar och föredrag: *Jesus är begynnelsen* (av Stefan Hedkvist, Tor Jakob Welde, Øyvind Edvardsen, Hans Ahlskog och Ola Österbacka).

- *Guds ord består*. En festskrift till Seth Erlandssons 80-årsdag med artiklar av olika författare. 100 kr.
- Lars Borgström: *När tiden var inne*, nu 95 kr. Andakter för alla dagar under advents- och jultid.
- Carol Kolosovsky: *Lilla lammet Ludde*, 100 kr. En ny barnbok, illustrerad av Rachel Tacke.
- Hans Ahlskog: *I frihetens gränsland*. En saklig och bibliskt förankrad rådgivning om det kristna livet på den smala vägen. Nu 120 kr (normalt 148 kr).

Beställ från: forlag.biblicum.se eller per e-post: biblicum@biblicum.se. I webbutiken anger du kampanjkoden jul2021.
Glöm inte möjligheten ge tidskriften Biblicum som julgåva! På nya prenumerationer erbjuds 100 kr i rabatt första året.

© DEPOSITPHOTOS

Guds julklapp till världen

Många människor firar jul, och de gör det på många olika sätt. Hur man firar jul skiljer sig mellan olika samhällen och mellan olika familjer. I USA öppnar man julklapparna huvudsakligen på juldagens morgon, medan vi här i Skandinavien firar jul huvudsakligen på julafton. Och är man en norrman som utvandrat till Sverige så får man sig lite av en kulturchock varje gång svensk julmat ska lagas och dukas fram – även om kulturchocken avtagit i styrka för varje år som gått.

Men oavsett hur man firar jul förändras inte julfirandets anledning. Det viktiga är inte *hur* vi firar jul, utan *varför* vi firar jul.

En verklig händelse

Vi ska betrakta den underbara jultexten från Lukas 2. *Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. Detta var den första skattskrivningen, och den hölls när Quirinius styrde i Syrien. Alla gick då för att skattskriva sig, var och en till sin stad* (vers 1–3). Ett vanligt angrepp mot den kristna tron är att Bibeln skulle vara en bok full av sagor och myter. Vilken välsignelse då att vi har evangelisten Lukas som kanske mer än någon annan nytestamentlig författare förankrar de bibliska händelserna i historien. Det är inte bara en observation som vi kan göra utifrån hur och vad han skriver, utan det är också ganska tydligt i inledningen till hans evangelium att detta var hans intention: *Många har sökt sammanställa en skildring av de händelser som har inträffat bland oss, så som det har berättats för oss av dem som redan från början var ögonvittnen och Ordets tjänare. Sedan jag noga efterforskat allt från början har även jag bestämt mig för att skriva ner det i ordning för dig, högt ärade Teofilus, för att du ska veta hur tillförlitlig den undervisning är som du har fått* (Luk 1:1–4).

Sagor brukar börja med ”det var en gång” och utan några verkliga personer eller platser. Lukas däremot namnger verkliga personer som faktiskt levt här på jorden (Augustus, Quirinius, Josef, Maria) samt länder, regioner och städer som faktiskt funnits eller rentav fortfarande finns (Syrien, Galileen, Judeen, Betlehem). Det är ganska torra fakta som Lukas inleder julevangeliet med. Ifall man skulle bedöma Lukas från ett skönlitterärt perspektiv så skulle han nog fått kritik för sin torra och tråkiga inledning på denna berättelse. Men Lukas skriver inte skönlitteratur, utan han skriver om händelser som verkligen hänt.

Julstress

Har du börjat känna av julstressen? Om vi tycker att det kan bli ganska stressigt med allt som behöver göras och förberedas inför julfirandet – hur stressigt och jobbigt måste det då inte ha varit för Maria och Josef? *Så reste också Josef från staden Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad som kallas Betlehem, eftersom han var av Davids hus och släkt. Han kom för att skattskriva sig tillsammans med Maria, sin trolovade som var havande* (vers 4–5). Maria och Josef hade dels skattskrivningen att tänka på. Men ännu jobbigare måste det ha varit med den långa resan från Nasaret till Betlehem – och särskilt för den höggravida Maria. Skulle man resa den sträckan idag skulle det enligt Google Maps ta 2 timmar och 12 minuter att köra. Men nu hade ju inte Josef och Maria någon bil att köra med. Nu är det så att Google Maps också har den finessen att man även kan se hur lång tid det tar att fotvandra en sträcka. Det skulle ta ungefär 31 timmar – alltså flera dagar för Maria och Josef att resa från sitt hem i Nasaret till Betlehem. Lägg till den faktorn

att Maria och Josef uppenbarligen inte var säkra på att de skulle hitta någonstans att övernatta när de väl kom fram till Betlehem, som vi kommer att se i fortsättningen.

Vår kung kom i fattigdom och enkelhet

Jesus är vår kung. Men vår kung är inte som andra kungar. Han blir inte upphöjd på något sätt när han kommer till jorden. *Medan de befann sig där var tiden inne för henne att föda, och hon födde sin son, den förstfödde. Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i gästrummet* (vers 6–7). Han föddes inte i huvudstaden Jerusalem – utan i den lilla staden Betlehem. Då kanske man skulle kunna förvänta sig att om en kung skulle födas i en liten stad så borde åtminstone kungen födas i det finaste värdshuset som Betlehem kunde erbjuda. Men nej, i Betlehem fanns det inte plats för Jesus någonstans utan vår kung föddes i fattigdom och förnedring och lades i en krubba.

Lukas skriver: *Hon lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom det inte fanns plats för dem i gästrummet.* Det är egentligen det sista han berättar om hur det gick till när Jesus blev född. Men tänk om berättelsen skulle sluta med denna vers. Skulle vi då ha förstått storheten i det som hade hänt? Nej, än så länge finns inte något i berättelsen om vad allt detta innebär för vår del. Än så länge vet vi bara att Maria och Josef rest från Nasaret till Betlehem, och där födde Maria sin son.

Så vad innebär nu detta som hänt för vår del? Varför födde Maria en son? Vilken betydelse har detta för oss? Det får vi veta i berättelsens fortsättning. Och det är just detta som är så viktigt: att vi inte bara hör Bibelns berättelser – som om bibelkunskap var ett självändamål – utan framför allt att vi tar till oss vad Bibelns berättelser innebär *för oss*.

Från rädsla till glädje

I samma trakt fanns några herdar som låg ute och vaktade sin hjord om natten (vers 8). Varför valde Gud just herdar som de första utomstående som fick höra om Jesu födelse? Ännu en gång ser vi hur Gud agerar annorlunda och tvärtemot hur vi förväntar oss att han ska göra. Han väljer några herdar – några som för världen är enkla och fattiga till det yttre. Men vi ska inte heller förbise de många sambanden som finns mellan just herdar och staden Betlehem. Här hade nu alltså Jesus fötts, han som senare skulle kalla sig själv ”den gode herden”. Han hade fötts i herdepojken Davids stad, han som skrev den välkända tjugotredje psalmen som börjar med: *Herren är min herde* (Ps 23:1).

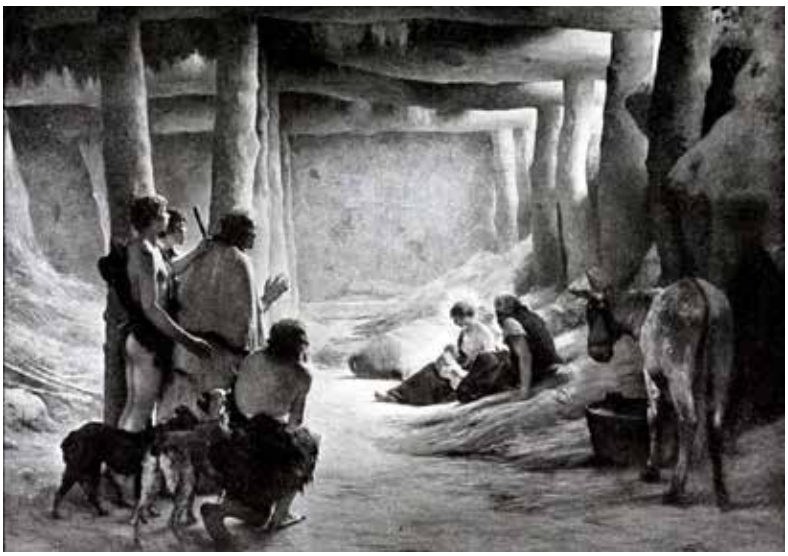

Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de blev mycket rädda. Men ängeln sade: Var inte rädda! Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket (vers 9–10). Hur skulle du reagera om en ängel visade sig för dig? Förmodligen som herdarna och som de flesta andra i alla Bibelns berättelser där änglar visar sig för människor. Det står att skenet som kom från ängeln var ”Herrens härlighet”. När vi som i oss själva är oheliga får se den helige Gudens härlighet så uppenbaras inte bara Guds helighet, utan även vår ohelighet avslöjas. Precis som ljuset avslöjar det som döljer sig i mörkret så avslöjar Guds heliga lag den ohelighet som döljer sig inom oss.

Men ängeln kommer däremot inte med Guds lag, utan han säger i stället till herdarna: *Var inte rädda!* Om vi människor inte ska vara rädda för Gud och hans budbärare så behöver det förklaras varför vi inte behöver vara rädda. *Jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket! I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren. Och detta är tecknet för er: Ni ska finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba.* Varför kan vi vara glada? Ängeln förklarar nu varför. *I dag har en Frälsare fötts*. Det är inte vilket barn som helst, utan en Frälsare! Ordet ”Frälsare” betyder att det finns ett problem som behöver lösas, annars behövs ingen frälsare. Jesus skulle gå till roten med världens största problem – nämligen att alla människor saknar den helighet som Gud kräver. Men lägg också märke till vad ängeln säger: *I dag har en Frälsare fötts åt er*. Han är inte bara Frälsaren, utan det är mycket viktigt att han är *vår* Frälsare – att han kom för *vår* skull, ja för hela världens skull. Jesus skulle leva ett heligt liv och ge oss sitt liv som en gåva. Han skulle dessutom lida dödsstraffet för alla våra synder i vårt ställe, så att vi inte behöver straffas för våra brott.

Med dessa åtta ord (*I dag har en*

Frälsare fötts åt er) finns egentligen hela Bibelns budskap sammanfattat. Vi har fått en Frälsare – och just därför behövde inte herdarna eller vi vara rädda. Med dessa åtta ord vänder Gud vår rädsla till glädje.

Men det finns ännu mer att glädjas åt! *Han är Messias*. Den som judarna gått så länge och väntat på hade nu äntligen kommit till jorden. Nu behövde de inte längre gå och vänta på den Messias som skulle komma, utan nu kunde de ta emot och glädjas åt den Kristus som hade kommit. Han var den Smorde som Gud utvalt till att vara vår profet, överstepräst och kung.

Ängeln fortsätter: *Han är … Herren*. Ofattbart! Det lilla Jesusbarnet som låg i krubban var inte bara Frälsaren och Messias, utan även Herren – Gud själv i egen person! Hur kunde det gå till? Maria hade aldrig haft någon man, som hon själv hade invänt mot ängeln som kommit till henne med budskapet innan graviditeten började. *Hur ska detta ske? Jag har ju inte haft någon man* (Luk 1:34). Hon var alltså en jungfru – hennes egna ord kan inte förstås på något annat sätt. Anledningen till att barnet som hon skulle föda skulle vara sann Gud förklarade ängeln för henne: *Den helige Ande ska komma över dig, och den Högstes kraft ska vila över dig. Därför ska barnet som föds kallas heligt och Guds Son* (vers 35).

Guds julklapp till oss

Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud: Ära åt Gud i höjden, och frid på jorden bland människor som han älskar. Det är lätt hänt att bli så uppslukad av en gåva att vi glömmer bort att tacka givaren, men det gjorde inte änglarna. De gav ära åt Gud som gett världen en Frälsare: Ära åt Gud i höjden!

Änglarna förkunnade också Guds nåd: *Frid på jorden bland människor som han älskar.* Lägg märke till att det inte står ”frid på jorden bland människor som älskar Gud”, utan ”frid på jorden bland människor som han älskar”. Innan vi ens började älska Gud så älskade han oss först (1 Joh 4:19)! Varför det? Vad hade vi gjort för att förtjäna det? Ingenting. Och det är ju precis det som är så underbart med Guds nåd. Istället för att få det som vi hade förtjänat (straff) så får vi det som vi inte hade förtjänat (kärlek).

Man kan tycka vad man vill om att ge julklappar vid julhögtiden. Det är en valfri tradition och en fri sak. Men vad man än tycker om traditionen så är det onekligen en fin symbolik i den. Vi ger gåvor till varandra precis som Gud gav en julklapp till oss – han gav sin älskade Son till världen. Vi kan dock inte ge något som är så dyrbart som det som Gud gav till oss. Han snålade inte. Han gav det dyrbaraste han ägde. Och vi kan inte ge något annat än förgängliga saker till varandra, men Gud gav oss en oförgänglig julklapp som aldrig går sönder och som inte är beroende av uppdateringar.

Herdarnas upptäckt och vittnesbörd

Nu hade herdarna fått höra *varför* de skulle vara glada. Men hur skulle de nu hitta källan till denna glädje – hur skulle de hitta barnet? *Och detta är tecknet för er: … ett nyfött barn … ligger i en krubba*. Om det nu fanns flera nyfödda barn i Betlehem den här natten så skulle det ändå inte finnas många barn som blivit lagda i en krubba. Så ifall de skulle lyckas hitta ett barn som låg i en krubba – då skulle de vara säkra på att det var deras Frälsare!

De skyndade i väg och fann Maria och Josef och barnet som låg i krubban. …Och herdarna vände hem och prisade och lovade Gud för allt de fått höra och se, just så som det hade blivit sagt till dem. De går inte tysta hem utan de prisar och lovar Gud, och de berättar vidare till andra det som de fått höra och se.

Låt oss be: Käre Jesus! Tack för att vi inte behöver vara rädda. Hjälp oss att uppskatta ditt evangelium, så att vi gärna hör det, tror på det, delar det med andra och lovprisar Gud för det! Amen.

Bjarte Edvardsen

Julhälsning från Lettland

Det är en speciell tid på året för de flesta människor i Lettland. Alltsedan forntiden har folk i vårt område kämpat med det täta vintermörkret och längtat efter att ljuset ska komma tillbaka. De kortaste dagarna med minst dagsljus just vid jultiden säger oss att det värsta snart är över och att solskenet ska återkomma. Länge har detta tolkats bland oss kristna som att själva naturens ordning och årstidernas växlingar symboliskt påminner oss om den mest avgörande händelsen i mänsklighetens historia – Kristi födelse.

Det sanna ljuset har kommit in i vår världs dystra mörker, och Guds Son, den sanna solen, har med sitt underbara ljus börjat fördriva syndens, nödens och dödens mörker bland oss. Ljuset lyser i mörkret säger Johannesevangeliet. Inget mörker kan övervinna det för Kristus har kommit med det sanna andliga ljuset till alla människor. Fast många märker det inte och erkänner det inte. Han kom till sina egna men de kände inte igen honom. Men de som tog emot honom blev hans speciella barn, ljusets barn (se Johannes kap1).

Jultiden kan för många kristna i Lettland ofta föra med sig motstridiga känslor. Den största glädjen är att Guds Son har blivit människa. Genom att bli en av oss och ta på sig alla våra bördor har han gett oss full frälsning. Som på alla andra ställen har vi i Lettland speciellt kristet julfirande i våra kyrkor, hem och familjer. Vi sjunger glädjefyllda julsånger. Naturligtvis ger man varandra många julgåvor som alltid påminner om den största gåvan av alla, Guds Son som föddes i ett stall av jungfrun Maria.

Pastor Uģis Sildegs

DOP

Liam Adriansson
Född 7/12 2020, döpt 13/6 2021
St Markus församling, Ljungby

Hakeem Sonyazon Bozkurt
Döpt 3/9 2021
St Markus församling, Ljungby

Linnea Alma Ann-Mari Svensson
Dotter till Karin Abbor-Svensson och Martin Svensson
Född 18/8 2021, döpt 25/9 2021
Lutherska bekännelsekyrkan i Stockholm

MIKA

Mika är tillsammans med Jesaja julens profet. Hos dem finner vi två av de tydligaste profetiorna om Messias i GT. Jesus ska födas i Betlehem och han ska födas av en jungfru. Mika talar om det under som ska ske i den lilla staden Betlehem som i GT var känd för sina bördiga åkrar och goda betesmarker. Bethlehem betyder brödhuset, och där föds han som är Livets bröd.

Betlehem var också känt för sina stora och många fårhjordar redan i GT. Från Betlehem hämtades lammen som skulle offras i templet i Jerusalem. Jesus blir också vårt offerlamm som bär våra synder upp på korsets trä. Johannes döparen fick se honom och sa: ”Se Guds Lamm som tar bort världens synd.”

Profeten Mika levde under Jotams, Ahas och Hiskias, Juda konungars tid (Jotam 740-716, Ahas 732-716, Hiskia 716-687). I femtiotre år varade dessa kungars reger-ande. Mika var samtida med Amos och Hosea och framför allt med den store profeten Jesaja. Han levde i Juda rike och benämns ”morashtiten” efter den plats där han var född. Denna plats skall enligt utsagorna ligga mellan Gaza och Gat.

Mika är alltså en landsbygdens son. Detta förhållande präglar också mycket av hans budskap, hans profetior och predikan. Man har många gånger jämfört Jesaja och Mika, inte bara för att de är samtida utan också för att de rent innehållsmässigt står varandra nära. Vi kan börja med sådana ställen som är nästan identiska: Se Mika 4:3 och Jes 2:4, vidare Mika 5:9-14 och Jes 2:6-9. Läser vi Mika 2:1-5 och Jes 5:8, så visar dessa ställen att situationen är precis densamma.

En enkel tredelning av boken kan göras och alla tre inleds med ordet ”Hör” eftersom det nu är något viktigt som kommer att sägas.

1 Guds hotande dom och löfte om räddning, kap 1–2

Del ett handlar om den kommande domen över Israels hus som kommer att drabba både Israel (Samaria) och Juda (Jerusalem). Riket är vid denna tid delat i två: Israel i norr (tio stammar) och Juda i söder (två stammar). Juda har Jerusalem som huvudstad och Israel Samaria. V 10-15 i kap 1 är unika i Bibeln. Mika använder här en ordlek (paronomasi) för att varna för den dom som ska komma över flera städer i hans hemtrakt. Dessa verser är svåröversatta och budskapet kommer inte till fullo fram i en översättning. Ett exempel hur det möjligen kan bli på svenska är: ”Det blir matbrist, och ni har inget bröd, för *vetet* kommer att ta slut i *Vet*landa.” Men det är inte bara en domsprofetia som här bärs fram. Plötsligt och mycket överraskande förkunnas glädjebudskapet om hur Herren skall upprätta det fallna, slagna folket (2:12-13).

2 Israels fallna tillstånd och framtida upprättelse, kap 3–5

Avdelningen inleds med domsord över hövdingar och furstar. Domsorden är riktade mot folkets ledare. Men också här målas det framtida härlighetsriket och förkunnas löftet om Honom som ska komma, Messias. I dessa kapitel tolkar många bibelutläggare in ett kommande tusenårsrike när det ska bli fred på den här jorden.

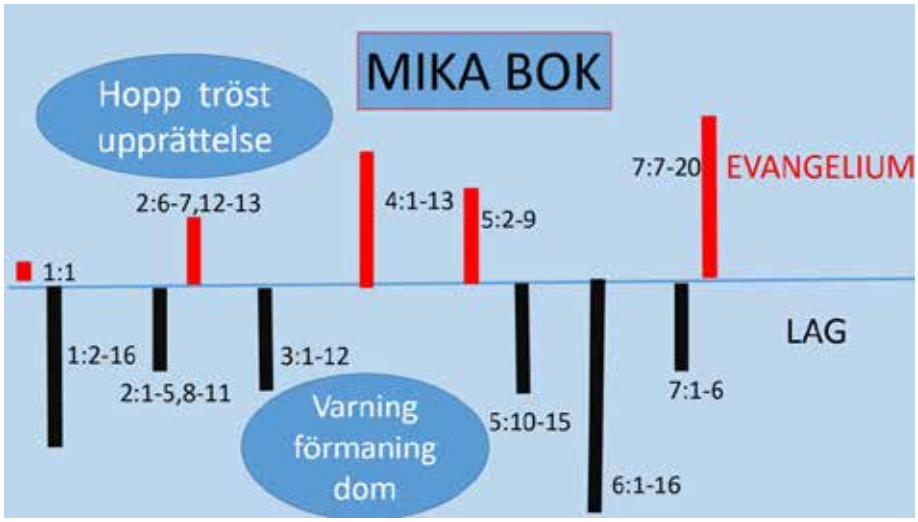

Gamla testamentets texter som citeras för att stödja tusenårsriket är misstolkade och felaktigt tillämpade. De talar varken om Kristi rike som ett synligt jordiskt rike eller om en yttre tillväxt av kyrkan och blomstring av tillståndet i kyrkan, utan de beskriver i bildspråk det andliga tillståndet i Nya testamentets kyrka. Det vi läser i Mika 4:3 har blivit och blir fortlöpande uppfyllt, då människor kommer till Kristus, så som vi lär av Heb 12:22. Den frid som Jesaja

talar om (Jes 2:4; 9:4-5; 11:6-9) kom till världen då Kristusbarnet föddes (Jes 9:6; Luk 2:14), förkunnas fortfarande i fridens evangelium (Ef 6:15) och ges åt alla dem som tror på Jesus (Joh 16:33). Profetian i Joel 2:28-32 fick sin fullbordan på pingstdagen efter Kristi uppståndelse, se Apg 2:16. Amos 9:11-12 fullbordades med hedningarnas inträde i kyrkan (Apg 15:13 ff).

3 Herrens sak mot Israel och Israels ånger, kap 6–7

I avdelning III (kap 6-7) visar profeten vilken skillnad det är mellan den sanna profetian och den falska. Också i detta avsnitt bärs glädjebudskapet fram. Här ges löftet om upprättelse och förlåtelse. Varje avdelning ger en förkunnelse av dom och nåd. Boken har en mycket tydlig uppdelning mellan lag och evangelium vilket illustrationen vill tydliggöra.

De tre sista verserna i Mika 7 är mycket kända och har älskats av många teologer såsom Hieronymus och Luther. Där kommer bekännelsen och glädjen över att synden är förlåten så tydligt fram. Många har parafraserat profetens ord. Luther skrev följande:

O Gud, vem är en Gud som är lik dig? Du som förlåter våra missgärningar, och de överträdelser som kvarlevan av ditt folk begått, och som inte sparar din vrede för evigt eftersom du har behag i nåd! Du har vänt dig till oss igen och har medlidande på oss. Du har förlåtit våra missgärningar och kastat alla våra synder ner i havets djup. Bevara oss i denna nåd i evigheters evighet, så att vi kan vandra i ljuset av ditt Ord och fly alla faror som hotar oss från Satan och världen, genom Jesus Kristus, din Son och vår Frälsare, AMEN AMEN.

Ingvar Adriansson

Lilla lammet Ludde

En ny bok som genom underbara bilder hjälper barn att visualisera Bibelns viktigaste undervisning. Barn behöver precis som alla vuxna lära sig se och ta itu med sin synd och ta emot Guds lösning: den goda nyheten om Jesus. Boken är en god hjälp för föräldrar och alla vuxna som fostrar barn. Efter vart och ett av de fem kapitlen kommer en sida som är tänkt att ge vuxna hjälp och uppmuntran till samtal med barnen om vad Guds ord lär.

Lammen lever på "Gode Herdens äng", omgiven av "Goda reglernas häck" som de inte får passera. I ett kapitel är Ludde olydig mot föräldrarna och skuttar utanför häcken. Det får skrämmande följder. Men den gode Herden finns alltid med även om de inte alltid ser honom. Nu kommer han och ger Ludde ömsint hjälp och upprättelse och bär honom tillbaka till de oroliga föräldrarna på "Gode Herdens äng".

Boken passar för förskolebarn men även större barn och vuxna kan lära sig mycket av den. Den rekommenderas varmt för stora och små.

Red.sekr.

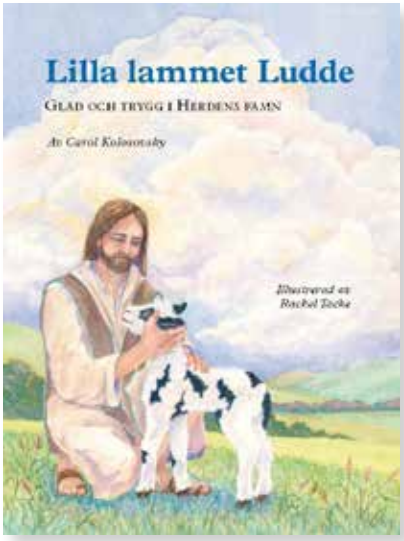

Kapitel 2

Du tillhör mig

"Bä-ä-ä, vakna lilla du. Den gode Herden är här", sa Mamma Får.

Ludde tittade upp och såg två händer med märken av sår sträcka sig mot honom.

"Hej Ludde!" sa den gode Herden och lyfte upp honom.

"Hur vet du vad jag heter?"

"Jag vet vad alla heter." Den gode Herden gav Ludde en kram.

"Jag vet inte vad du heter", sa Ludde.

"Jag heter Jesus", sa han.

"Vad är det du har på händerna?" undrade Ludde.

"Det är ärr. Jag har ärr på fötterna också." Jesus pekade på sina fötter. "Jag blev fastspikad på ett kors."

Mellan jul och fasta

Det finns en pedagogisk funktion i vårt kyrkoår. Det är synd om den avkristnade människan som inte känner de kristna högtidernas egentliga betydelse. Kyrkoåret är en återspegling av frälsningshistorien.

Hur vi ordnar vårt kyrkoår med dess olika teman är inte föreskrivet i Bibeln. I Gamla testamentet fanns förordningar om hur högtiderna skulle ordnas. Men i den kristna kyrkan är sådant fritt: *Låt därför ingen döma er för vad ni äter och dricker eller när det gäller högtid eller nymånad eller sabbat. Allt detta är en skugga av det som skulle komma, men själva verkligheten är Kristus* (Kol 2:16–17).

Vårt kyrkoår byggs upp kring tre stora högtider under ”Herrens halvår”: jul, påsk och pingst. Julen är utgångspunkten: Gud har blivit människa för att bli vår Frälsare. Påsken är den centrala högtiden. Pingsten, Andens högtid, är en förkunnelse av påskens budskap: det har skett, det är fullbordat. Efter pingst följer ”kyrkans halvår”, trefaldighetstiden.

Inför jul och påsk har vi en förberedelsetid, en botens och fastans tid. Advent är julens beredelsetid, en tid av bot och väntan på Herrens ankomst. Påskens förberedelsetid är den längsta. Den börjar med tre söndagar före fastetiden, den tid som vi kallar förfastan.

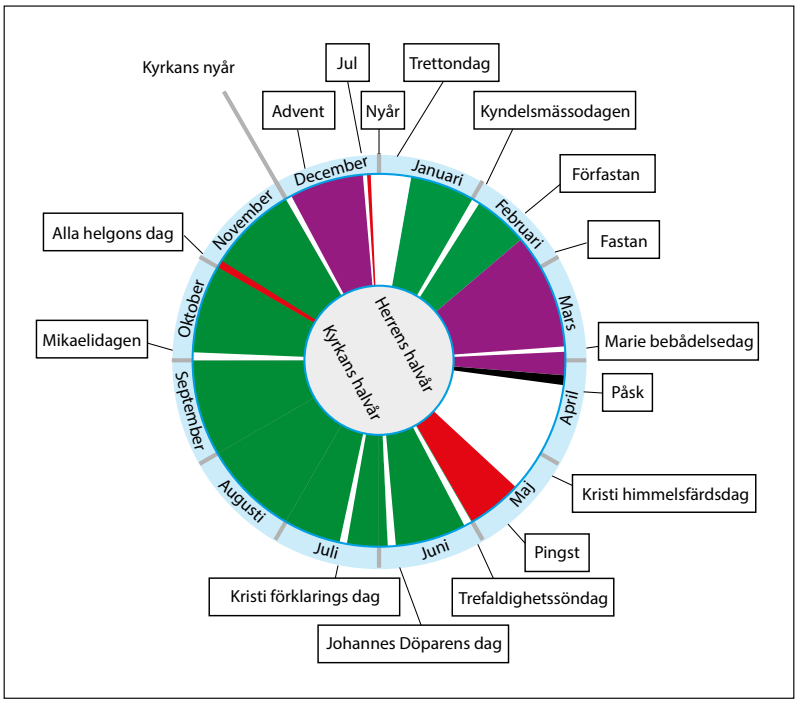

Sedan följer den långa fastetiden som inleds på askonsdagen och inrymmer sex söndagar. Den sista av dem, palmsöndagen, inleder Stilla veckan som avslutas med långfredagen och den stilla lördagen. Påsktiden med sina sex söndagar är samtidigt beredelsetid för pingsten, men inte som fastetid, utan som en jubeltid.

Julhögtiden har tre stora höjdpunkter: juldagen, som är Frälsarens födelsedag, Jesu omskärelses dag, som sammanfaller med vårt nyår, och trettondagen eller trettondedag jul, *epifania*, som betyder uppenbarelse. Till julen hör också Stefanusdagen eller annandag jul och värnlösa barns dag (i Finland menlösa barns dag).

Epifania är egentligen den äldsta julhögtiden. Man vet inte exakt när Jesus föddes, men man började tidigt fira minnet av Jesu dop den 6 januari. Senare har man kopplat samman högtiden till de vise männens uppvaktning av barnet Jesus. Därmed har dagen blivit världsmissionens dag.

Julen har en underordnad ställning i förhållande till påsken, som är kyrkoårets viktigaste högtid. Det kommer till synes i att påskens kronologi styr julkretsens längd. Vissa år med tidig påsk har vi bara två söndagar efter trettondagen (senast år 2016), men som mest kan det finnas sex söndagar. År 2011 är den senaste när vi firade sjätte söndagen efter trettondagen och nästa gång infaller den år 2038. Eftersom den infaller mycket sällan är temat detsamma som för 25:e söndagen efter trefaldighet, som aldrig kan infalla samma år.

Trettondagstiden, eller söndagarna efter epifania, är julens efterfirningstid, på motsvarande sätt som söndagarna efter påsk följer upp påskens budskap och trefaldighetstiden följer upp Andens verk i Kristi kyrka. Vi följer Jesus från hans barndom till höjdpunkten av hans verksamhet. Dagarnas tema har skiftat något och varierar också mellan olika lutherska kyrkor.

När minnet av Jesu dop ersattes av de vise männens besök förlades dopets söndag till söndagen efter nyår eller till första söndagen

efter trettondagen. Utöver dopet är hemmet (bröllopet i Kana) och Guds hus (Jesus vid tolv års ålder i templet) teman för denna tid som återspeglar början av Jesu verksamhet.

Den tredje söndagen lyfter fram tron som Jesus skapar. Vi hör om den hedniske officerens tro som ett föredöme. Den fjärde söndagen talar om hur Jesus hjälper i nöd och fara och vi lär oss att Jesus med ett ord kan stilla stormen. Sedan följer en söndag som ofta blir ersatt av någon av söndagarna i förfastan: det femte temat är sådd och skörd med utgångspunkt i Jesu liknelse om ogräset och vetet. Den sällsynta sjätte söndagen tar upp ett tema om den yttersta tiden eller behandlar Guds fortgående verk.

Några lutherska kyrkor förlägger *Kristi förklaringsdag* till sista söndagen i trettondagstiden, strax före förfastan. Så gör LBK i Norge (så hade man också i LBK i Sverige en tid innan man återgick till den gamla traditionen att fira Kristi förklaring mitt i trefaldighetstiden). Det uttrycker en fin tanke: den stegring som vi ser från Jesu födelse och dop fram till hans intensiva verksamhetstid kulminerar på förklaringsberget. Efter det går han ner från berget tillsammans med sina lärjungar och möter vardagen med dess anfäktelser.

Men innan fastetiden börjar kommer ännu förfastans tre söndagar med centrala ämnen: *septuagesima* med Guds oförskyllda nåd, *sexagesima* med Guds ord och *quinquagesima* eller fastlagssöndagen med vägen mot korset. De märkliga namnen härrör från latinets ord för den 70:de, 60:e respektive 50:e och anger att dessa söndagar infaller under 70- , 60- respektive 50-dagarsförberedelsen till påsk.

Fastlagen är de tre dagarna fastlagssöndagen, blå måndagen och fettisdagen. I motsats till fastetiden är dessa tre dagar en karnevalstid i vissa delar av världen. Askonsdagen inleder den egentliga fastetiden.

Under trettondagstiden infaller ännu en söndag som har ett direkt samband med jul: *kyndelsmässodagen*. Den firas ungefär 40 dagar efter jul till minne av att Jesusbarnet bars fram till templet för att lösas enligt Mose lags stadganden. Där möts han bland annat av den gamle Simeon som får frambära ett budskap om hur detta barn ska bli ett ljus som uppenbaras för hedningarna. Kyndelsmässodagen infaller samtidigt som någon av söndagarna i trettondagstiden eller under förfastan.

Ola Österbacka

Läger igen i Kåbdalis!

”I mars 1986 fick jag vara med på mitt första Kåbdalisläger med kh Lars Enqvist. Förutom skidåkningen fick vi undervisning om Jesu återlösningsverk och anledningen till att vi kan äga visshet om att frälsningen gäller även oss. Både tidigare och senare har flera generationer LBK:are rest norrut för att vara med på skidläger i den lilla norrbottniska orten som sedan 2017 har både sittlift och snökanon. En del har lärt sig åka skidor, andra har provat snowboard för första gången, och alla har fått glädja sig åt gemenskapen kring evangelium.

Under 2021 fick vi ställa in våra planer, men under 2022 vill LBKung återigen anordna ett skid- och familjeläger i Kåbdalis under påskhelgen. Vi hoppas att alla känner sig välkomna, oavsett ålder. Om jag får säga det själv är Kåbdalis optimalt för barnfamiljer, med billigt boende och möjlighet till gemensam matlagning.

Varmt välkomna till Kåbdalis den 14-17/4 2022!

Peter Öman

ATT TRO UTAN ATT SE

När han fick höra att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, gick han till honom och bad att han skulle komma ner och bota hans son som var döende (Joh 4:47).

Tro är en förtröstan utan att se

Vi ser bilden av en man, plågad av oro och ängslan. Nu var Jesus sista hoppet. När alla mänskliga hjälpredor är prövade, så kanske människan tvingas att till sist söka högre makter. Men mannen var uppbunden av felaktiga uppfattningar om Jesu makt och gudomlighet.

För det första tog han för givet att Jesus var tvungen att färdas hela vägen från Kana till Kapernaum och stå vid sonens sjukbädd för att kunna utöva sin gudomliga makt. För det andra trodde han att allt hopp var ute om pojken skulle dö. Men som vi ser av andra berättelser i Bibeln, så var Jesus inte begränsad av dödens faktum. Mannen insåg inte att den person som han hade framför sina ögon var Gud Sonen, som skapat himmel och jord, Gud den Allrahögste som gett alla människor livsanden.

Jesus var inte bara angelägen om den kroppsliga hälsan. Han såg till mannens tro och ville ge honom en rätt förtröstan. Därför började han inte med att besvara mannens bön, utan började med att förmana honom, att varna honom för en falsk tro och falsk förtröstan. Han säger: *Om ni inte ser tecken och under tror ni inte* (v 48).

Detta är ett allvarligt förmaningens ord till alla människor, såväl troende som icke-troende. Hur många är det inte som vill ha kännbara och synliga tecken innan de klamrar sig fast vid det fasta löftesordet. Svärmiska kristna vill se och känna. Man vill ha underverk och kraftgärningar. Men allt detta kan leda fel. Man riktar sin blick och bygger sin tro på det synliga i stället för på löftesordet, på det spektakulära i stället för på evangeliet om Kristus.

Men nåden och syndaförlåtelsen och Guds kärlek är någonting som vi inte alltid upplever som om vi hade den i våra händer. Skriften säger att *tron är en visshet om ting som man **inte** ser*. Och till den tvivlande Tomas säger Jesus: *Du tror därför att du har sett mig. Saliga är de som inte har sett och ändå tror.*

Men inte bara svärmiska kristna drabbas. Även lutherska kristna kan drabbas av en sorts känslokristendom. Man förväntar sig att sann tro måste yttra sig så att själen fylls av ljus och hänförelse som strömmar över alla bräddar. Man menar sig ha ”fått ut något av predikan” när själen svallar över av glädje. Annars kan det bara vara torrt och tråkigt. Nästa steg är att man börjar värdera sin tro. ”Det var länge sedan jag upplevde någon riktig hänförelse, någon riktig glädje i tron. Kanske har det gått så illa att min tro håller på att falna, ja, *tror* jag verkligen?”

Det kan gå så långt med känslokristendom, att man till sist tappar blicken på det som skulle vara det väsentliga: Guds löftesord och tron. Kristus säger idag:

Om ni inte får se tecken och under, tror ni inte (v 48).

Är det diagnosen på vår tro, så bör vi gå i samma skola som den kunglige ämbetsmannen. Han börjar bli orolig. Är Jesu ord ett nekande svar? Nu låter han desperat:

Herre, kom ner innan mitt barn dör! (v 49)

Jesus vill rikta blicken till Ordet

Jesus, som känner alla människors hjärtan, bedriver sann själavård. Han tar ett steg i taget. Han måste först tillbakavisa den falska tron och därigenom rikta mannens blick på Jesu egen person och Jesu eget Ord.

Jesus svarade: ”Gå, din son lever.” Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick (v 50).

Det var inte nödvändigt för mannen att få sällskap av Jesus till Kapernaum för att pojken skulle bli frisk. Bönesvaret låg i Jesu Ord: *Gå, din son lever!* Nu fick ju inte mannen själv bevittna bönesvaret. Men det är också Jesu avsikt här. Han ville få mannen bort ifrån den tro som bara vill se, till en tro som grundar sig på *Jesu egna ord* och ingenting annat.

Och det är ju också så den sanna tron ser ut. Den kräver inga känslor, inga andliga erfarenheter, inga intellektuella resonemang eller kraftgärningar. Den sanna tron är den förtröstan som håller sig till Guds Ord och löfte allena. ”Han har sagt det, därför är det så, och därför kan jag vara viss och säker. Mitt hjärta är svagt och bräckligt, men jag har något som är starkare, det är det jag bygger på. Jag bygger min tro på den fasta grunden som är Guds eget Ord.” Människor kanske sviker sina löften, men Guds löften sviker aldrig.

*Mannen [trodde]...det **ord** som Jesus sade till honom och gick* (v 50).

Att Jesus kunde stå i Kana och bota hans son i Kapernaum hade han trott var otänkbart. Men nu hade han Kristus, Guds Sons eget Ord, han trodde och gick. Han fick ingenting se, just då. Han fick bara orden med sig, men de var klara och tydliga. Han hade kommit med sitt eget behov, med sin nöd och han fick gå hem igen med tro.

Stefan Sjöqvist

I rätt tid

När tiden var inne sände Gud sin Son (Gal 4:4)

Vilket storslaget konstaterande!
Julberättelsen förtätad i en enda kort mening. *Allt* som hänt tidigare ledde fram till detta ögonblick och allt som hände därefter förändrades av det. *Alla* som levde före, under och efter var beroende av detta ögonblick och denne man, Guds Son, Jesus Kristus.
Men varför kom Jesus just när han kom? Vad var det med alla århundraden av mänsklig historia innan som gjorde detta ögonblick till det rätta? Hur är det med århundraden och årtusenden som kom sedan? Kunde det inte ha funnits någon tidpunkt som passade bättre?
I rockoperan *Jesus Christ Superstar* 1970 låter Andrew Lloyd Webber rollfiguren Judas Iskariot fråga Jesus om hans val av tid för sin ankomst. ”Varför väntade du så länge? Såg du inte allt som gick fel? Och varför kunde du inte vänta lite till och komma i en senare och modernare tid när du ändå väntade så länge? Du kunde ha planerat det här med att rädda världen mycket bättre.”
Varför kom Jesus precis när han kom? Utan att ge alla svar försäkrar Paulus att tidpunkten var helt perfekt planerad. Omkring år 4 f Kr, i den lilla provinsen Judeen, i den lilla staden Betlehem ”var tiden inne” att sätta den gudomliga planen i verket.
Den tidens allmänt använda språk, politiska atmosfär, religiösa klimat och resemöjligheter gjorde det mänskligt talat till en bra tid, men det viktigaste var att allt detta var en del av Guds plan. Gud följde inte stundens ingivelse att ta vara på möjligheterna, utan detta Guds handlande med människan var uttänkt av evighet och det var precis som det skulle vara. Vid den fastställda tiden uppfyllde Jesus Kristus, Guds Son, de gammaltestamentliga profetiorna och föddes för att leva och dö för hela mänskligheten *när tiden var inne.*
Och så säger Herren även nu till oss: ”Det är precis som det ska vara.” När vi ser på vår värld och kultur kan vi kanske tänka: *”Jesus, se hur det går med saker och ting! Kom tillbaka!”* Men Gud har sin egen tidtabell. Han kommer inte för sent. Han kommer inte för tidigt. När tiden är inne ska Jesus Kristus, Guds Son, komma tillbaka, och han ska komma . . . i precis rätt tid.

Herre Gud, lär mig lita på att dina planer alltid genomförs i rätt tid. Amen!

Ur Meditations